

Lukáš Šnobl

KLUK, KTERÉHO PROMĚNIL GOLF

„Když mezi nás loni Lukáš přišel, s nikým se moc nebavil, nikomu nepodal ruku. A když už podal, nedokázal se podívat do očí. Dneska je z něho úplně jiný kluk. Naprosto úžasný. Komunikuje, klidně jde s dospěláky ve flightu a normálně si s nimi povídá. A dokonce i anglicky,“ je nadšená Jana Brabníková z České golfové asociace hendikepovaných.

Třináctiletého Lukáše Šnobla z Police nad Metují doslova proměnil golf. Ale nepředvíháme. „Narodil se předčasně a po týdnu doktoři zjistili, že má masivní krvácení do mozku. Provedli mu čtyři punkce, protože velká část mozku byla zalita krví. Naštěstí to mělo následky jen na pohybové ústrojí, ale neovlivnilo to Lukášovy mentální schopnosti. Má ochrnutou celou pravou polovinu těla. Začali jsme ale včas s rehabilitací, jezdili jsme do Hradce Králové a cvičili podle Vojtovy metody. Byla tam sestřička, která cviky skvěle ovládala, Lukáš dělal pokroky ve velkých skocích. Metoda je opravdu super. Jediný problém byl, že při cvičení Lukáš hodně brečel, což se u dětí při této rehabilitaci stává často. Ale zvládli jsme to. Když mu byl rok, odjeli jsme do lázní Košumberk, kde bylo cvičení dost intenzivní. Pak už jsme chodili na rehabilitace ambulantně a cvičili jsme doma,“ vzpomíná Lukášova máma.

CESTA DO PRAVĚKU

Ve třech letech začal Lukáš chodit do školky se zdravými dětmi. A všechno zvládal skvěle. Na děti se těšil, byl s nimi šťastný. Než se chybička vloudila. „Chodila

jsem tam samozřejmě s Lukášem, protože vzhledem k pohybovému omezení vždycky nějakou asistenci potřeboval a potřebuje. Jenže po měsíci mi ve školce řekli, že už nechtějí, abych tam s ním zůstávala. Lukáše to vynervovalo, začal z toho zvracet a do školky už nechtěl, a tak musel zůstat doma. Zhruba po roce jsem si řekla, že to zkusíme někde jinde. Pediatrička ho poslala ještě na testy, jestli je na školku opravdu zralý. V té době Lukáš doslova hltal informace o prehistorii, dinosaurech a zemědělských strojích. Drželo ho to až do třetí třídy. Psycholožka nám řekla, že pokud jsou děti úzce zaměřené jedním směrem a hodně do hloubky, je tam nějaká porucha autistického spektra. Jako diagnózu stanovila Aspergerův syndrom. A abychom prý koukali naběhnout do speciálního pedagogického centra. Fakt je, že v té době komunikace u Lukáše skutečně vážla,“ vypráví Lukášova máma.

A Lukáš se hned živě hlásí o slovo: „Máma mi musela kupovat o dinosaurech spoustu knížek. Věděl jsem o nich úplně všechno. Pak jsem si oblíbil ještě traktory a zemědělskou techniku. A o tom jsem měl taky mraky informací. A fůry časopisů, kde byly zeměděl-

ské stroje, třeba pluh a tak. Jezdili jsme pořád do Brna na veletrhy a na Zemi životelku. Tam jsem lezl po strojích. Koukal jsem se třeba, jakou má stroj výšku stříhu nebo pod jakým tlakem se lisují balíky.“ „Na veletrzích jsem u stánků vždycky dostala nějaká prezentační cédečka a Lukáš na ně doma vydržel dokola koukat a všechno si pamatoval včetně odborných názvů a technických detailů,“ doplňuje Lukášova máma.

NEJVÍC MĚ BAVÍ PŘESTÁVKY

Lukáš chodí do sedmé třídy Základní školy v Polici nad Metují

se zdravými dětmi a učí se výborně. Jak říká jeho máma, kdyby se jen o trošku víc učil, měl by samé jedničky. „Ve škole Lukáš problém s komunikací nikdy neměl, ale pořád má za sebou jako zálohu někoho dospělého, kdyby se náhodou něco dělo. Od první třídy má asistentky. S tou první zvládl začátek školy úplně perfektně. Uměla si ho dobře přečíst. Podle toho, jak se tvářil, věděla, co se s ním děje. Tím, že je Lukáš autista, nespolupracuje úplně s každým. Vždycky jsem musela najít někoho, kdo mu sedne. Díky asistentce, která mu všechno přehledně znázornila na kartičkách, se ve škole skvěle naučil nový systém, dopředu věděl, co bude následovat, co se bude dít. Když něco dělat nechtěl nebo se vztekal, pomohlo, když se mohl orientovat vizuálně,“ vysvětluje Lukášova máma.

A Lukáš hned dodává: „Asistentku mám jen ve škole a všude jinde mám mámu. Abych se měl za koho schovat.“

Nebaví ho matematika a nejradši má tělocvik. „Protože tam můžu běhat. Mám nový botasky, tak je musím vyzkoušet. Od třetí třídy se učím angličtinu, která mě baví taky. Rozhodně víc než matematika. Ale asi nejradši mám přestávky,“ směje se Lukáš.

Od první třídy hrál jednou rukou na klávesy, měl to jako muzikoterapii. „Teď už hrát nechci, ale ve škole mě ještě přemluvili, abych

OČIMA MÁMY

Mám radost, jak se Lukáš stále posouvá dopředu, že je na tom líp a líp. Hodně se zlepšuje v komunikaci, už se nebojí mluvit s lidmi a v souvislosti s golfem nastal i velký pokrok v sebeobsluze a samostatnosti. Než začal hrát golf, měla jsem pocit, že spousta činností neumí, ale zdá se, že jen hodně spoléhal na mě. Teď se snaží a hodně věcí zvládá sám. Je opravdu moc šikovnej. Ale je to „beran“, dost často má svou hlavu. Určitě bych ho pochválila za angličtinu, která ho baví a dokáže se domluvit. Velký problém máme s domácími úkoly. Nechce je psát a nechce se do školy vůbec připravovat. Pořád slyším: Už zase je úkol? To ho mám psát já? Ale jsem na něj pyšná, že přesto zvládá školu skvěle. A velkou radost mám samozřejmě i z toho, jak ho chytil golf.

Jen jsem si říkala, že ho musím zapojit malinko do vaření, aby se něco naučil a do budoucna se dokázal sám obsloužit. Tomu se vždycky směje: „Mami, to je zbytečný, všechno bude automaticky.“

jim zahrál nějakou písničku. Na minutu, na dvě minutky. Tak musím hrát. Ale víc mě baví kroužek grafiky, kde se učíme filmovat i stříhat a psát scénáře. Nejradši z toho mám focení, když můžu zachytit nějaký moment,“ říká spokojeně Lukáš.

A pro změnu Lukáše doplňuje máma: „Myslím, že je to šikovný kroužek, aby měl po základní škole víc možností, co by mohl dělat. Ale i tam s ním musím chodit. Loni fotili hodně venku, a protože Lukáš sám ven nejde, musel mě mít v závěsu. Jedině po golfovém hřišti je schopný jít sám. Vzít si hole a táhnout si vozík. Při tréninku s dětmi tak šel třeba čtyři jamky,“ usmívá se Lukášova máma.

NÁHODA PŘEJE LUKÁŠOVI

Golf začal hrát loni v květnu. A od té doby je jako vyměněný. „Dlouho jsem pro Lukáše nemohla najít vhodný sport. Vzhledem k omezenému pohybu nemůže dělat žádné hry. Na fotbal by ho nevzali, zkoušela jsem sebeobranu, což by do budoucna potřeboval, ale tam mi řekli, že musím přijít vždycky v září, že během roku nové děti nenabírají. Tanečky jsou pro holčičky stejně jako gymnastika. A pak nám vlastně pomohla souhra náhod.“

Něco jsem hledala na internetu a najednou jsem objevila stránky Golf Clubu Grosshof v Broumově. Koukám na fotky a vidím na nich jednoho mého známého z Police nad Metují Jaroslava Berana. Píší tam, že v klubu působí jako trenér. Řekla jsem si, že až ho potkám, tak se schválně zeptám. A představte si, druhý den jsem ho potkala v obchodě. A on hned, abych vzala kluka a přijeli jsme se podívat ve středu na hřiště, kdy mají tréninky děti. Myslela jsem si, že by golf mohl být pro Lukáše super. Navíc máme hřiště jen pat-

náct kilometrů od domova, a tak říkám Lukášovi: Hele, co takhle zkusit golf? Okamžitě se do něj zamiloval. Hned první den šel se skupinkou dětí na hřiště, aby viděl, jak to tam vypadá, takže to bylo na poprvé úplně úžasný. Okamžitě jsme sháněli hole a stal se členem Golf Clubu Grosshof. A od té doby jezdíme na golf,“ líčí golfové začátky Lukášova máma. Při povídání o golfu se Lukáš úplně rozzáří. „Golf mě teď baví ze všeho nejvíc. Když jsem přijel s mámou poprvé na hřiště, říkal jsem si, že to by mohl být dobrý sport. A hned jsem dostal svůj první míček. Žlutý. Mám ho pořád. A určitě s ním hrát nebudu. Mám ho schovanéj na památku. Ze začátku mi golf vůbec nešel, sekal jsem do toho, ale teď už mi to docela jde. Nejvíc mě baví dlouhé rány. Mám radost, když se mi povede. A nejvíc mě štve ztrácení míčků. Hlavně těch oblíbených. Mám vždycky nějaký, který krásně lítá. A pak najednou fíííí a je v poli. Baví mě trénování i turnaje,“ chrlí ze sebe nadšeně Lukáš.

„I trenér říká, jak je do golfu opravdu zapálený. Myslel si, že si

jenom párkrát zapinká, a netušil, že Lukáše golf tak chytne a bude z něj tak vášnivý golfista. Všichni v klubu z něho mají radost a opravdu mu moc fandí. V Lukášově skupině je takhle do golfu zblázněných jen pár dětí. Trenér má ohromnou radost, že je to tak baví. Lukáš vždycky křičí: Hurá, jdeme trénovat! Trénuje většinou dvakrát v týdnu, jednou s trenérem a jednou si jde zahrát na hřiště,“ dodává Lukášova máma.

GOLF HO ROZCHODIL

V létě byl Lukáš už podruhé na golfovém táboře. A jak říká, vždycky se na něj moc těší. „Byl to příměstský tábor, takže ráno jsme nastoupili a večer jsme jeli domů. Byla jsem tam celou dobu s Lukášem, v pohodě se zapojil nejen do golfu, ale i do dalších táborových aktivit. Letos ho tábor hodně posunul, pomáhá mu nejen v komunikaci. V partě mezi dětmi ho berou úplně normálně. Nikdo mu nikdy neřekl, seš postižená, kazíš nám to,“ pochvaluje si Lukášova máma.

„Letos na konci léta jsem se na dvou turnajích, na kterých jsem

hrál po sobě, zlepšil na handicap 52. A už mám konečně i první pohár. Hrál jsem na turnaji o Pohár prezidenta našeho klubu. Ve své kategorii jsem skončil na druhém místě, takže paráda. Mám pohár vystavené na polici a jsem spokojený. Když jsem ho dostal, byl jsem tak nadšený, že jsem křičel: Můj, můj, můj!”

Loni na podzim se stal Lukáš členem České golfové asociace hendikepovaných (CZDGA) a jeho golf nabral přímo kosmické obrátky. „V našem golfovém klubu nám řekli o asociaci, nakontaktovala jsem se na Janu Brabníkovou a ta hned řekla, jak je ráda, že mají tak zapáleného zájemce. A obratem jsme jeli na Lukášův první dětský turnaj na Zbraslav s čerstvě uhraným handicapem. Překvapila nás úžasná atmosféra, vítal nás pan Slaviček, což je velké sympáťák. Byli jsme ve všeho nadšení. Lukáš šel tehdy jenom devítku. Byl rád, že ji ušel, protože předtím nechtěl moc chodit. Ale golf ho hodně rozhodil, takže dneska nemá problém ujít osmnáctku,“ raduje se Lukášova máma.

„Byl to velké zážitky, ale byl jsem hodně unavený. Opravdu hodně. Zbraslav se mi líbila až na jeden bunker, ze kterého jsem se

nemohl vůbec vyhrabat, protože nemám takovou stabilitu. Teď už mi bunkery nevadí. Zahrál jsem dokonce z fairwayového bunkru stometrovou ránu,“ je na sebe pyšný Lukáš.

BYL TO DOCELA MAZEC

Letos hrál Lukáš dokonce na čtyřech turnajích CZDGA. V Pyšelicích, ve Mstěticích, v Darovanském dvoře mezinárodní mistrovství Czech Disabled Golf Masters 2015 a na mezinárodním mistrovství ČR 2015 hendikepovaných v Mariánských Lázních. „Trému jsem při turnajích neměl, jdu prostě na turnaj a hraju. O golfu hodně přemýšlím, jak to udělat, abych hrál líp, snažím se vymyslet taktiku, abych se zlepšoval. Když se hraje nějaký větší turnaj, tak koukám na televizi. Mám tři oblíbené zahraniční hráče: na krátkou hru je nejlepší Phil Mickelson, „nejdelší“ je Bubba Watson – nejenže hraje dlouhý rány, ale ještě má růžový driver. A k tomu Rory McIlroy. Protože je mi třináct let, v Pyšelicích jsem šel poprvé ze žlutých. To mě docela vyděsilo. Ale teď už jsem si zvykl. V Darovanském dvoře byla úžasná atmosféra, přijela spousta zahraničních hráčů. Dva dny jsem hrál v zahraničním fi-

ghtu, takže jsem musel mluvit celou dobu anglicky. Tři dny po sobě jsem šel osmnáctku. Všechno jsem to zvládl, ale byl to docela mazec. Večer jsem byl úplně mrtvej. Jak říkám, mazec,“ zašklebí se Lukáš.

„Lukáš zapomněl na hodně důležitou věc. V Darovanském dvoře dostal medical pass a může hrát na mezinárodních turnajích. Byl tam u zdravotní komise – posudkový lékař na něj mluvil anglicky a Lukáš mu normálně anglicky odpovídal. Pak mu poblahopřál. To bylo fakt hezký. Byli jsme z toho celí pryč,“ připomíná Lukášova máma.

Famózně zakončil Lukáš sezonu na mezinárodním mistrovství ČR 2015 hendikepovaných v Mariánských Lázních. V handicapové kategorii 36–54 po prvním dnu suverénně vedl, ale druhý den se asi vítězství trochu lekl a skončil na čtvrtém místě. V celkové kategorii OPEN se pak umístil na desátém místě. A navíc byl vyhlášen jako hráč s největším snížením HCP během turnaje. Z 52 zlepšil na 43.

HAPPY END POKRAČUJE

Tím by mohl příběh kluka, kterému zázračně pomáhá golf, šťastně skončit. Ale happy end ještě pokračuje. „V Golf Clubu Grosshof vymysleli pro Lukáše překvapení. Koncem srpna uspořádali benefiční turnaj Kolo pro Lukáše a následně pak dražbu. Výtěžek mu dali na novou invalidní tříkolku, protože z té staré už vyrostl. Je pro něj šikovná nejen na přemísťování, ale pomáhá mu udržovat také kondici. Akce se rozjela lavičným způsobem, až jsem z toho byla úplně „přejetá“ a Lukáš taky. Byli jsme tak překvapení, že jsme nemohli ani mluvit. Lukáš je tak natěšený, že do předání tříkolky nebude snad ani spát. Všem moc a moc děkujeme,“ říká dojatě Lukášova máma.

Speciální kolo dostal Lukáš v sobotu 17. října na golfovém hřišti Na Vrších, kde proběhla odvěta mezi GC Grosshof a GC Na Vrších.

